

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ

БЯГСТВО

chitanka.info

Зимата мина. Пекна пролетното слънце. Запяха капчуците. Нацъфтяха дърветата. Вечер над срещната къща изплуваше луната и някъде в сенките, наблизо и по-далеч, се зачуваха котешки гласове. Различни. Ту тънички, ту по-дебели, провлачени, жални или сърдити. В такива вечери Мър-мър сядаше на терасата и дълго слушаше. Колко голям и непознат беше светът. Той още не се беше покатервал на дърво, не знаеше друга къща освен тази, в която се бе родил. А чуждите котки свободно се разхождаха из улици, дворове, покриви. Мър-мър не можа да изтрае. И една вечер, като издебна, когато вратата беше отворена, слезе предпазливо по стълбата, спря се за малко на площадката, подуши наляво-надясно, трепна дваж с мустака, вдигна тържествено опашка в тъмнината.

През тая нощ в къщи имаше голяма тревога. Господарят и господарката десет пъти слизаха в двора и викаха Мър-мър. Мяу-мяу мълчеше, свита в ъгъла, разкайваше се за всички лоши думи и тъгуваше за избягалия си син. Потуран, уплашен, без да разбира всичко, се гушеше до майка си и я близкеше по челото. Само мъдрецът Хър-хър беше спокоен и се пощеше старешки. От време на време той обръщаше глава към Мяу-мяу и я успокояваше:

— Не бой се, не бой се! Нищо няма да му стане! Ще се върне юначагата! Нека си походи! Нека види свят! И аз така бях едно време. То минава с годините. Не се бой — ще се върне!

Но Мър-мър не се връщаше. Мина ден, два, пет — няма го. Две седмици господарят и господарката ходеха вечер из близките улици, всеки с късче дроб в ръката, надничаха зад стоборите, викаха „Мър-мър! Хоп!“, подплашваха чуждите котки и се връщаха отчаяни в къщи.

От Мър-мър нямаше следа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.